

РЕШЕНИЕ

№ 7230

гр. София, 21.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Весела Цанкова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4689** по описа за **2013** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Със съдебно решение от 11.03.2013 г., постановено по НАХД № 1326/ 2013 г. Софийският районен съд, 105-ти състав е потвърдил изцяло Наказателно постановление № 01-133 / 20.12.2012 г., издадено от Кмета на СО, район „Студентски”, с което на Д. Димитров М. е наложено административно наказание глоба в размер на 150 лева на основание чл. 24, ал.1 от Наредба № 1 за обществения ред и опазването на общинските имоти на територията на Столична община (Приета с Решение № 8 по Протокол № 28 от 12.05 и 13.05.1993; изм. и доп. с Решение № 4 по Протокол № 39 от 22.12.1993; Решение № 11 по Протокол № 51 от 27.07. и 28.07.1994; Решение № 254 по Протокол № 24 от 22.07.2004; изм. с Решение № 507 по Протокол № 33 от 25.11.2004; в сила с Решение № 695 по Протокол № 78 от 02.12.2010; изм. и доп. с Решение № 170 по Протокол № 86 от 31.03.2011)., за нарушение по чл. 3, ал.1 от Наредбата изразяващо се в извършване на шумно увеселение през нощта, което нарушава спокойствието на останалите обитатели в жилищната сграда.

Срещу постановеното решение е постъпила касационна жалба от Д. Димитров М., в

която излага съображения за допуснати от районния съд процесуални нарушения, довели до неправилност на решението – отменително основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК. Твърди, че не били допуснати поисканите от него гласни доказателства, поради което и решението било постановено при неизяснена фактическа обстановка. Счита, че случаят е маловажен и с оглед обстоятелството, че бил студент и нямал трудови доходи наказанието следва да бъде в минимално предвидения размер. Моли решението да бъде отменено, като бъде отменено и издаденото наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба не се явява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и решението следва да бъде оставено в сила.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Шести касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от надлежна страна и в законоустановения срок.

Със съдебно решение от 11.03.2013 г., постановено по НАХД № 1326/ 2013 г. Софийският районен съд, 105-ти състав е потвърдил изцяло Наказателно постановление № 01-133 / 20.12.2012 г., издадено от Кмета на СО, район „Студентски”, с което на Д. Димитров М. е наложено административно наказание глоба в размер на 150 лева на основание чл. 24, ал.1 от Наредба № 1 за обществения ред и опазването на общинските имоти на територията на Столична община (Приета с Решение № 8 по Протокол № 28 от 12.05 и 13.05.1993; изм. и доп. с Решение № 4 по Протокол № 39 от 22.12.1993; Решение № 11 по Протокол № 51 от 27.07. и 28.07.1994; Решение № 254 по Протокол № 24 от 22.07.2004; изм. с Решение № 507 по Протокол № 33 от 25.11.2004; в сила с Решение № 695 по Протокол № 78 от 02.12.2010; изм. и доп. с Решение № 170 по Протокол № 86 от 31.03.2011), за нарушение на чл. 3, ал.1 от Наредбата изразяващо се в извършване на шумно увеселение през нощта, което нарушава спокойствието на останалите обитатели в жилищната сграда.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля- актосъставителят В. М. С., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че Д. М. е осъществил състава на нарушението, за което е санкциониран.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови от допустимите, съгласно чл.219, ал.1 от АПК писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Съобразно чл.220 АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата страна на спора. Настоящата касационна инстанция споделя направените от СРС правни изводи за осъществен състав на нарушение по чл.3, ал.1 от Наредба № 1 за обществения ред и опазването на общинските имоти на

територията на СО, поради което не следва да ги повтаря отново. Според цитираната разпоредба, освен забраните по предходния член, а именно викане, пеене, шумен говор в жилищните сгради се забраняват шумни увеселения, извършването на производствени дейности и ремонтни работи, които нарушават спокойствието на останалите обитатели. Обстоятелството, че от апартамента след полунощ се е чувала много силна музика, говор, пеене е доказано от разпита на актосъставителя - очевидец на нарушението, поради което съдът не приема твърдението на касатора, че силния говор, музика и викове идвали от обитатели на съседни апартаменти. Свидетелят е категоричен, че на мястото се е правел „купон” с висока музика и говор и нарушаване на нощната тишина. В тази връзка неоснователни са наведените в касационната жалба доводи, че от разпита на св. С. не можело да се направи извод, за осъществен състав на нарушение на чл.3 ал.1 от Наредбата, тъй като не бил сигурен и не помнел каква е ситуацията. Съдът е постановил обжалваното съдебно решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено. Първоинстанционният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Видно от жалбата пред СРС и протокола от проведеното съдебно заседание касаторът не е поискал допускането на гласни доказателства, а напротив заявил е, че няма искания по реда на съдебното следствие и че няма доказателствени искания. Ето защо, настоящият съдебен състав не споделя изложеното в касационната жалба, че не било уважено искането му за допускане разпит на свидетели.

Относно твърдението, че деянието било маловажен случай:

За да е деянието такова, то следва от него да не са настъпили никакви вредни последици или неговата обществена опасност да е незначителна. Едно деяние представлява маловажен случай, когато степента на засягане на охраняваните от закона обществени отношения е много ниска. Преценката дали дадено деяние следва да се квалифицира, като маловажно е строго индивидуална. Преценящият орган следва да изхожда освен от накърнените обществени отношения, така също и от личността на дееца, на пострадалия, както и от сферата на самите обществени отношения, които се засягат. Необходимо е да се изследват и начина на извършване на деянието, мотивите и побудите водили дееца при извършването му, не на последно място и отзвукът който деянието има в обществото. В процесният случай извършеното от жалбоподателя не е такова. От събраните по делото доказателства не би могло да се направи обоснован извод за маловажен случай на административно нарушение по смисъла на закона. Нарушавайки спокойствието на обитателите в блока по см. на чл.3 ал.1 от Наредбата, Д. М. е осъществил поведение, което е в противоречие с твърденията му за дисциплинираност и което не се отличава с незначителна степен на обществена опасност. Ето защо административно-наказващият орган след като се е запознал с фактите и обстоятелствата е правилно го е квалифицирал и е издал атакуваното НП. По принцип преценката за маловажност на деянието подлежи на съдебен контрол и когато съдът

намери, че АНО не е приложил правилно закона, то това нарушение следва да бъде отстранено. В този смисъл е Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 год. на ВКС, ОСНК, постановено по Т.Н.Д. № 1/2007 год. по описа на ВКС, но случая не е такъв.

Съдебният състав обаче, намира обжалваното решение в частта относно преценката за правилност на наложената глоба за неправилно поради нарушение на материалния закон. Административно-наказващият орган е наложил законосъобразна санкция на основание чл.3, ал.1 от Наредбата, като самото наказание е в размер над минимално установения. Предвиждането на минимален и максимален размер на глобата дава възможност на АНО при конкретно установени от него обективни данни, да определя наказание над предвидения минимален размер, но в случая такива не са доказани. Липсват отегчаващи отговорността обстоятелства, нарушението е за първи път, нарушителят не е осуетил проверката. АНО е следвало да наложи на жалбоподателя наказание в минималния му размер, предвиден в нормата на чл. 3, ал.1 от Наредба № 1 - глоба в размер на 100 лв. То е в състояние да изпълни своите специални цели и е справедливо възмездие на извършеното деяние. Съобразно особеностите на конкретното нарушение и поради фактическа и правна изясненост на спора касационната инстанция следва да постанови изменение на НП относно размера на наложеното административно наказание, а именно НП следва да бъде изменено относно размера на наложената глоба, като бъде определена в минимално установения размер - 100 лева. Посочената санкция е съобразена с тежестта на извършеното нарушение и съответства на разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН за целите при налагане на наказания.

Други твърдения, представляващи касационни основания няма наведени.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд - София град, Шести касационен състав и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 11.03.2013 г., постановено по НАХД № 1326/ 2013 г. Софийският районен съд, 105-ти състав и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 01-133 / 20.12.2012 г., издадено от Кмета на СО, район „Студентски”, с което на Д. Димитров М. е наложено административно наказание глоба в размер на 150 лева на основание чл. 24, ал.1 от Наредба № 1 за обществения ред и опазването на общинските имоти на територията на Столична община, като намалява глобата в размер на 100 лева за нарушение на чл.3, ал.1 от Наредба № 1 за обществения ред и опазването на общинските имоти на територията на Столична община.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: